

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Exemplo id monstratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

corio, holoserico admetiar, qualem mihi cubitalem regulam attuleritis: Si brevis sit vestra regula, brevis erit & ulna mea: Si vero regulam adfereris longam, non minus longam refereris ulnam. Ita plane Deus amarissimè: Talem me geram erga vos, quales vos gesseritis erga inimicos vestros. Dimittitis? dimitto: vindicatis? vindico. Quàm bonus Deus! Si qui etiamnum abnuant inimicis liberalem dare veniam, simillimi sunt basilisco, qui solus inter serpentes nullo carmine devinciri potest, adeò venenatus est. Quod minatus Hieremias vates: *Mittam vobis, inquit, serpentes regulos, quibus non est incantatio.* His simillimi sunt isti, qui ex injurijs adeò altè in animum demissis tantum veneni concipiunt, ut à nullo nec hominum nec Angelorum persuaderi possint, inimicis ignoscere, & gratiam culpæ facere.

Ergo pereant hoc certo fulmine: *Judicium sine misericordia illi, qui non fecerit misericordiam.* Clamat Christus: *Dimitte illi.* Et Christiani contra seiplos assidue clamant, *Disperde illos?*

S. VII. Exemplo id monstratur.

Philippus II. Hispaniarum Rex cautus Princeps, ut filio subditos conciliaret, edictum scribi iussit, quod subditis fore ingratiſſimum non nesciebat. Et fama jam emanarat, brevi promulgandum. Hic filius. scilicet interpositus, & subditis varia mustitantibus promissit, effecturum se, si possit ullo modo, ne promulgetur. Effecit. Hic filius omnes deprædicare, atque in caelum extollere, ac dicere, sua illi omnia deberi. Pater æternus capitis nos damnarat, filius nostrorum scelerum poenas expendens: *Pater, inquit, dimitte illis.* Quàm jure nunc Christus illud nobis ingerit. *Nône ergo oportet et te misereri conservi tui, sicut et ego tui miserus sum?* Ne, quales basilisci sumus aut aspidēs furdæ, quæ non exaudiunt vocem incantantium. Amarietudinem omnem animo efficiamus, & de cordibus nostris ignoscamus omnibus, quicumque nos unquam læserunt. Aliis per Christi mortem & Sanguinem rogamus, nunc ipse Christi Sanguis, mors ipsa rogat, ut inimicos in gratiam receptos charitatis brachijs, exemplo Domini, complectamur. Nullus jam amplius sit inimicus.

Catonem ajunt gestasse anulum, in quo insculptæ fuerint hæ voces, Amicus unus, inimicus nullus. Amicorum optimus, sincerissimus, & verè unus pro mille Christus est, inimicus posthac nullus sit. Cohortatus nos acriter Paulus: *Accersisti, inquit, ad testamentum novi mediatorum IESVM. & sanguinis asperſionem melius loquentem quàm Abel.* Videte ne recusetis loquentem. Sanguis Abel vindictam, Christi Sanguis veniam clamat, eamque nobis offert gratiam, ut per veniam hostibus concessam, culpæ à nobis commissas omnes eluamus. *Videte ne recusetis loquentem.* Fidem Christo, veniam debemus inimico. Non enim dimittendi tantum potestatem habemus, sed & necessitatem. Præcipientis vox est: *Non dico tibi, usque septies, sed usque septuagies septies:* hoc est, quadringentis nonaginta vicibus, ait Ambrosius, ut toties peccanti in die fratri dimitteret, quoties ipse peccare non posset. *Ne autem, inquit Augustinus, lingua dicas, non posset. Ne autem, inquit Augustinus, lingua dicas,*

Ignosco: & corde differas. Vocem etiam audit homo, conscientiam tuam Deus inspicit. Melius est ut non clames ore, & dimittas corde; quàm ut ar blandus sis ore, corde crudelis. Videte ne recusetis loquentem. Peccatis suis veniam exorat, qui eam aliis non negat: sibi ipse laqueum ne erit, quisquis alteri non ignoscit. Sunt qui injuriam hæctenus condonent, ut eam non vincitent, sæpe tamen exprobrent. Sunt alii qui quidem sileant, nihilominus manet altè mente repositum, quod ingratis illorum est commissum. Indulgentia mala, quia non plena. Totum & ex toto animo dimitte. Sic et Pater meus caelestis faciet vobis, si non recusetis uniusquisque fratri suo de cordibus vestris. Observate

Domini voces: *De cordibus vestris.* Imperfecta, nulla est ignoscencia, quæ vel minimum amaritudinis aut similitatis referat. Vis tibi è toto ignosci? Nec aliis hanc gratiam negaveris. *Quod tibi vis fieri, & alteri facito.* Oigitur formidolosa sententia! Si parva fratribus non dimittimus, magna nobis à Deo non dimittuntur. *Videte ne recusetis loquentem.* Aut tribue veniam, aut patere flammam.

CAPUT II.

Altera Christi morientis cygnea modulatio: Hodie mecum eris in paradiso.

Isaie vaticinium est, *Dabo clavem domus David super humerum ejus: & aperiet & non erit qui claudat; & claudet, & non erit qui aperiat.* Grandes omnino & admodum caræ claves sint quæ humeris feruntur. Beatus Maurilius Andegavensis Præsul, rogatus à quadam matre, filium moribundum sacro chrismate firmaret, sed dum Maurilius aliquantulum sacris est importatus, puer obiit. Nimirum hoc suum facinus Pontifex sentire, nec aliter expiandum, nisi munere abdicatione. Præinde, accusatore ac iudice seipso exul clam navim conscendit, lapsusque in mare, quas secum tulerat, templi clavibus vover non prius patriam visurum, quàm claves amissas recepisset. Mari trajecto, servum se viro Principi addidit, & hortum colit. Jam annis omnino septem totâ Europâ à suis quaeritus, caelesti demum iudicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrymæ, redditaque à pisce, qui navim insulerat, claves reditum tandem persuaserunt.

Ante aliquot annorum millia claves paradisi abjectæ sunt in divinae Justitiæ pelagus. Mortalium nemo hinc urinatorum agere, illaque in lucem eruere valebat. Dum denique Christus Jesus Pontifex summus & Episcopus animarum nostrarum per rubrum mare sui sanguinis trajecit, & perditas paradisi claves in immani cæto, *Mortem vocant,* reperit, idque post quinque millia annorum. Ab eo nimirum tempore possunt infanti unius diei vel horæ paradisi referare. Certissimum ejus rei testimonium accepimus ab ipso paradisi Domino, qui latroni juxta se pendenti dixit, *Hodie mecum eris in paradiso.* Amantissimum regis promissum. Atque hæc altera Christi morientis cygnea cancio est. Quando igitur superiori capite, oblatâ occasione, latronis preces: *Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum,* exposuimus, nunc benignissimum Christi responsum, *Hodie mecum eris in paradiso,* explanabimus.

S. I. Expenduntur voces: Hodie mecum eris.

Nuptialis Samson convivis suis proposuit hoc enigmatis: *De comedente exivit cibus, & de forte egressa est dulcedo.* Nemo repertus est totis sex diebus, qui solveret nebulosam questionem. Demum Samsonis uxor hoc arcani eis patefecit: In faucibus leonis, quem Samson occiderat, examen apum esse inventum. Hinc responsum: *Quid dulcius melle, & quid fortius leone?* Leo tribu Juda est Dominus Jesus, quem necavit Hebræa Synagoga. Hic leo comedens fuit: *Mens cibus est,* ait apostolus, *ut faciam voluntatem ejus qui misit me.* Sed & fortis fuit hic leo. Omnia quæcumque voluit fecit. Ex ore hujus leonis exiit mel istud, *Hodie mecum eris in paradiso.* Hodie, inquit, non post aliquot annos, aut menses, aut dies, sed hodie nandum abdito tu mecum eris in paradiso. En summus Pontifex noster consententem teum continuò de reis eximit, & crimina ejus absolvit. Sed singulas Christi promittentis voculas expendamus.

Hodie. Joseph in vinculis pincernam regium rogarat, *Tantum memento mei, cum tibi bene fuerit.* Et tamen succedentibus prosperis, *propositus pincernarum oblitus est in-*

Franciscus Harcus an. 1790. Septemb. obiit Maurilius anno Christi 410. atatis 90. Christus pontifex summus post quinque millia annorum reperit claves paradisi. Luc. cap. 23. vers. 43. Ibid. v. 41. Judic. c. 14. vers. 14. Leo de tribu Juda Dominus Jesus vs. Luc. c. 4. vers. 34. Foris fuit, ex quo mel fuit istud: Hodie mecum eris in paradiso. Verba Christi promittentis expenduntur: r. Vocula. Hodie. Gen. c. 40. v. 14. & 23. scripturæ